

РЕШЕНИЕ

№ 1405

гр. София, 05.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 20.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **11351** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК,вр.с чл.40,ал.1,т.1 ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Т. В. П.-гражданин на Р. ФЕДЕРАЦИЯ срещу Отказ за издаване на виза вид „ Д“ от 14.08.2023 година, издаден от КОНСУЛСКО ДЛЪЖНОСТНО ЛИЦЕ- ЗАВЕЖДАЩ КОНСУЛСКА СЛУЖБА В ПОСОЛСТВОТО НА РБ В М., Р. ФЕДЕРАЦИЯ.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорения отказ. Твърди се , че отказът е немотивиран, от него не става ясно какви са съображенията на органа за издаване на отказа, допуснато е съществено нарушение на административно- производствените правила и най- вече е нарушено правото на личен и семеен живот на оспорващия, тъй като дъщеря и живее в Ч. и това е единственият начин да се виждат. Сочи се още, че при постановяване на Отказа са допуснати не само съществени нарушения на административно-производствените правила, но и нарушение на материалния закон и най- вече на нормата на чл.8 от ЕКЗПЧОС. Иска се отмяна на Отказа и се претендират направените по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващият- Т. В. П., редовно и своевременно призован, не се явява. Жалбата и на заявените основания се поддържа от адвокат Г. редовно преупълномощена от адвокат В., която заявява претенция за присъждане на разноски. Съображения относно незаконосъобразността на отказа развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по оспорването- Консулско длъжностно лице- Завеждащ Консулска служба в Посолството на РБ в М., Р. Федерация редовно и своевременно призван, не изпраща представител.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства е видно, че със Заповед № 95-00-254/03.10.2011 година, на Министър на външните работи е предоставено право да вземат решения за отказ за издаване на виза на основанията по чл.10 от ЗЧРБ на Директор на Дирекция“ К. отношения“, Началник на Отдел“ Визов център“, служителите в Отдел“ Визов център“, ангажирани със съгласуване и проверки по изявленията за издаване на визи, посочено е, че за всеки отделен случай на отказа за издаване на виза и мотивите за отказа се уведомяват съответните задгранични представителства на РБ, възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на РБ да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват /съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно Приложение № 7 към чл.34,ал.1 и Приложение № 8 към чл.34,ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим за уведомление и обосновка на отказа на издаване на виза ,анулиране или отмяна на виза, посочил при отсъствие на консулското длъжностно лице, формулярите по т.1 да се съставят подписват, връчват /съобщават/ от определен със заповед на ръководителя на съответното задгранично представителство на РБ-заместник на консулското длъжностно лице, посочил, че в задграничните представителства, където ръководителят на представителството изпълнява и функциите на консулско длъжностно лице, той сам подписва формулярите.

Със Заповед №71/31.10.2022 година Посланик на Посолство на РБ в М., Р. Федерация наредил за длъжностно лице с функции да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите от Приложение №7 към чл.34,ал.1 и по Приложение № 8 към чл.34,ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, съдържащ уведомление и обосновка на откази за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза М. Н. К.- Завеждащ „ КС“ и е посочено, че Заповедта влиза в сила от 24.10.2022 година.

На 03.07.2023 година оспорващият П. депозирала Заявление за издаване на виза тип Д- за обезпечен пенсионер, към което приложила необходимите документи- Справка за отсъствие на съдимост у лицето, Извлечение за получаваната в Р. Федерация пенсия, Справка за изплащани за периода от Филиала на Клона на Фонда за пенсионното и социално осигуряване на Руската Федерация за Б. област, Удостоверение от Т. банк, видно от което е, че към дата 07.06.2023 година по сметката на оспорващия има наличност от 3515 евро, Декларация от Б. Б. Т./приложена на лист 46 от делото от 10.04.2023 година, видно от която е, че Т. в качеството си на собственик на апартамент, находящ се в [населено място],[жк][жилищен адрес] със застроена площ от 40 кв. метра е съгласна оспорващият П. и Татяна А. М. да бъдат адресно регистрирани и да ползват горепосочения имот възмездно по силата на Договор за наем или безвъзмездно, Договор за наем на недвижим имот, сключен между Б. Б. Т. в качеството на наемодател и наемател и оспорващият и Татяна А. М. да ползват за временно

ползване апартамента, находящ се в [населено място] за сумата от 120 лева месечно.

На 14.07.2023 година Началник-сектор Областна дирекция на МВР- Б. депозирал становище до Дирекция“ Миграция“, с което е изразено отрицателно становище за предоставяне на виза, тъй като получаваната пенсия е в размер на 16954 рубли, което е по- малко от минималната пенсия за страната и не е налице изпълнение на условието по чл.24,ал.2 от ЗЧРБ, вр. с чл.14,ал.1,т.5 от ППЗЧРБ за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка без да се прибегва до системата за социално подпомагане за искания период на пребиваване.

На 14.08.2023 година ответникът по оспорването издал оспорения Отказ, с който отказал издаване на виза тип Д на оспорващия на основание- чл.10,ал.1,т.24 от ЗЧРБ- не е изпълнено условието на чл.24,ал.2 от ЗЧРБ за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомагане в РБ, пенсията е под минималната в РБ и са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца и изявленията и намеренията да напусне страната в рамките на разрешен срок за пребиваване.

Отказът е връчен на оспорващия лично на 14.08.2023 година.

По делото е приложено заверено копие на цялата административна преписка, в това число и доказателства ,събрани в хода на съдебното производство.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните”

Оспореният Отказ за издаване на виза от 14.08.2023 година на Консулско длъжностно лице- Завеждащ Консулска служба в Посолството на РБ в М., Р. Федерация представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визириани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Отказът е издаден от компетентен орган- това е Консулско длъжностно лице-Завеждащ Консулска служба на когото нормата на чл.9г от ЗЧРБ е предоставила правото да издава, отказва издаването, анулиране и отменя визи.Това право е доразвито и залегнало в и в чл.10,ал.1 от НАРЕДБАТА ЗА УСЛОВИЯТА И РЕДА ЗА ИЗДАВАНЕ НА ВИЗИ И ОПРЕДЕЛЯНЕ НА ВИЗОВИЯ РЕЖИМ, според която визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген,с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. От своя страна, съгласно чл. 27. ал.1 от Наредбата,Министърът на външните работи определя със заповед дипломатическите и консулските представителства, в които консулските длъжностни лица могат да вземат самостоятелни решения по издаването на визи за краткосрочно пребиваване със срок на валидност до 1 година. По силата на аления втора,ръководителите на

дипломатическите и консулските представителства определят с писмена заповед след получено съгласие на дирекция "К. отношения" консулските длъжностни лица, които имат право да вземат самостоятелно решение по ал. 1.

В конкретния случай, между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства е видно, че към датата на издаване на отказа Министър на външните работи със Заповед от 2011 година възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на РБ да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват /съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 към чл.34,ал.1 и Приложение № 8 към чл.34,ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим за уведомяване и обосновка на отказа на издаване на виза, анулиране или отмяна на виза.

Отказът е издаден от лицето М. К. на дата 14.08.2023 година и към тази дата по делото се съдържат писмени доказателства сочещи, че лицето М. К. е определен с нарочна заповед на Посланик на Посолство ан РБ в М., Реска Федерация за консулско длъжностно лице, което може да съставя, подписва и връчва/ съобщава на заинтересованите лица формулярите, посочени в Приложение № 7 и №8 и да издава и отказва издаването на визи, анулирането им и отмяна на виза- Заповед № 71/31.10.2022 година- лист 22 от делото.

Отказът отговаря на изискванията за форма, визирани в нормата на чл.59 от АПК и най-вече на изискването за мотивираност на административните актове. Посоченото в Отказа- са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешените срок и допълнителни бележки – не е изпълнено условието на чл.24,ал.2 от ЗЧРБ за стабилни, редовни, предвидими и достатъчни средства за издръжка, без да се прибегва до системата за социално подпомагане в РБ и пенсията на апликанта е под минималната за РБ.

От своя страна, отказът е мотивиран и с посочено правно основание- нормата на чл.10,ал.1,т.24 и чл.24,ал.2 от ЗЧРБ, сочеща, че се отказва издаване на виза на лице, което са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешените срок за пребиваване, както и по чл.24,ал.2 от ЗЧРБ- За получаване на разрешение за продължително пребиваване лицата следва да имат осигурено жилище, задължителни здравни застраховки и осигуряване, достатъчни средства за издръжка, без да прибегват до системата за социално подпомагане, в размер не по-малък от минималната месечна заплата, минималната стипендия или минималната пенсия съгласно законодателството на Република България за срока на пребиваване.

Твърдението за липса на мотиви не е налице, още повече, че на оспорвания безспорно е станала известна волята на органа защо се отказва издаването на виза. В РЕШЕНИЕ № 3567 ОТ 04.04.2023 Г. ПО АДМ. Д. № 641/2023 Г., IV ОТД. НА ВАС е посочено, че“ видно от представеното заверено копие от административния акт,

същият представлява стандартна форма за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. В него, независимо от кратката форма, са посочени фактически и правни основания в достатъчна степен да обосноват отказа за издаване на съответния документ. Визата по своята същност представлява разрешение за влизане и пребиваване, за транзитно преминаване през територията на Република България или за летищен транзит. В конкретния случай за краткосрочно пребиваване на територията на държавата, в изключителното право на която е да направи съответните преценки и да разреши или откаже поисканото от подалото документите лице“.

При издаване на отказа, ответникът по оспорването е спазил процесуално правните разпоредби на ЗЧРБ и на подзаконовите нормативни актове по прилагането му.

Правната регламентация на издаването на визи, се съдържа в ЗЧРБ, в чийто член първи е посочено, че този закон определя условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България. Легално определение на понятието чужденецът е даден в разпоредбата на чл.2 ал.1 от ЗЧРБ, според която разпоредба чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин, чужденец е лице, което не е гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Легално определение на понятието чужденец е дадено и в параграф 1, т.1 от ДР на ЗУБ, според която "Чужденец" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Съгласно чл.8 от ЗЧРБ, от ЗЧРБ чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Според параграф 1, т.3 от ДР на ЗЧРБ, "Редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ документ" е този, който е издаден по законоустановения ред на съответната държава, в който може да бъде положена виза и който дава право на чужденеца да се завърне в държавата, от която влиза, в държавата на произход или в трета държава, снимката в него позволява установяване самоличността на притежателя му, не съдържа преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, няма следи от подмяна на снимката, положените печати са ясни, изображението на снимката съвпада с образа на притежателя и срокът му на валидност не е изтекъл. Визата е разрешение, издадено от Република България, за влизане и пребиваване, транзитно преминаване или летищен транзит/аргумент от чл.9 от ЗЧРБ/, а видът на визата се определя от целта, за която се издава. Видовете визи са изчерпателно посочени в чл.9, ал.2 от ЗЧРБ- и това са за летищен транзит (виза вид "А"), за краткосрочно пребиваване (виза вид "С"), за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"). Виза се издава под формата на единен визов стикер по образец на Европейския съюз и е валидна само с редовния документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, в който или към който е положена. а данните, нанесени във визовия стикер, не могат да бъдат променяни. Визовият стикер се полага в редовен паспорт или друг документ за задгранично пътуване, признат от Република България. Съгласно чл. 22, ал.1 от ЗЧРБ, пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа

на изрично посочени в текста на нормата документи, едно измежду които е и издадена виза по [чл. 9а, ал. 2](#);

Условията и редът за издаване, отказ за издаване, анулирането и отмяната на визи и за определяне на визовия режим се определят с акт на Министерския съвет и това е Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим. в чийто чл.4 е посочено, че гражданите на държавите, посочени в приложение 1 на Регламент 539/2001 на Съвета от 15 март 2001 г. (ОВ, L 81 от 21.03.2001 г., специално българско издание: глава 19, том 03) и регламентите за неговото изменение, влизат и пребивават или преминават транзит през територията на Република България с визи/ измежду които и Р. Федерация/, чийто гражданин е оспорващият. Съгласно чл.9,ал.1от Наредбата, виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни се издава на чужденец, който желае да се установи продължително или постоянно в Република България. Визата за дългосрочно пребиваване дава право на многократно влизане на територията на Република България в рамките на срока на нейната валидност и визата за дългосрочно пребиваване се отменя при издаване на разрешение за пребиваване от органите за административен контрол на чужденците. За да се издаде виза от съответния вид, чужденецът следва да подаде заявление, което според чл.10,ал.2 от Наредбата се подава в дипломатическото или консулското представителство в държавата, в която гражданинът на трета страна пребивава на законно основание, а в случаите по [чл. 10, ал. 2](#) - пред органите за граничен контрол на граничните контролно-пропускателни пунктове. Заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване се подава само в дипломатическите и консулските представителства по постоянното местоживееие на кандидата или в тези представителства на друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи.

Съгласно чл. 12. ал.1 от Наредбата, заявлението за издаване на виза се подава по образец съгласно [приложение № 2](#) не по-рано от 3 месеца преди датата на планираното пътуване, лично или чрез упълномощен представител, с изключение на случаите по хуманитарни причини и в случаите по ал. 3. На консулското длъжностно лице е вменено задължение да определи дата и час за подаване на заявлението от кандидата, като по правило срещата се уговаря в срок до 2 седмици от датата, на която е поискана. В надлежно обосновани спешни случаи може да бъде разрешено заявлението да бъде подадено без предварително уговорена среща или същата да се проведе незабавно. Не се прилага изискването за предварително уговорена среща за членовете на семейството на гражданин на Европейския съюз, Европейското икономическо пространство или на Конфедерация Швейцария.) Кандидатите за издаване на виза се явяват лично за подаване на заявлението освен в случаите, когато има сключен договор с външен доставчик на услуги, ползват се услугите на акредитиран търговски посредник или на почетен консул. Изключение от правилото за лично явяване може да се допуска в случаите, когато от кандидата са събрани биометрични данни в предходните 59 месеца.) Изключения от изискването по ал. 3 се допускат, ако не съществуват съмнения за добрите намерения и име на кандидата за виза (bona fide) с оглед на неговата известност, но при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване не се допускат изключения от изискването за лично явяване. Съгласно чл.19, от Наредбата, при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване кандидатът представя документите и информацията по [чл. 13, ал. 1](#) и [чл. 14 и](#) документи и копия на тях, обосноваващи искането за виза за дългосрочно пребиваване по реда на [Закона за](#)

[чужденците в Република България](#) и на [правилника за прилагането му](#), и за притежаваните финансови средства за издръжка и подслон. Съгласно чл.12,ал.8 от Наредбата,членовете на семейството на гражданин на Европейския съюз, Европейското икономическо пространство или на Конфедерация Швейцария не попълват полета № 19, 20, 31, 32 и 33 от образеца за заявление в приложение № 2. Тези кандидати попълват полета 34 и 35 от образеца за заявление в приложение № 2 и представят документи, доказващи семейната връзка.

В конкретния случай, чужденецът-оспорващ в настоящото производство на дата 03.07.2023 година е подал Заявление за издаване на виза тип Д“, към което приложил посочените в чл.13 и чл.14 от Наредбата документи- както и доказателства, за размера на пенсията, която получава в Р. Федерация, заявлението е прието от страна на консулско длъжностно лице в съответствие с процедурата, регламентирана в чл.23 и сл. от Наредбата, регистрирано е. След приемане на заявлението за издаване на виза, Консулско длъжностно лице е спазило визиранията в чл.30 от Наредбата процедура-искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по [чл. 15, ал. 1](#) от Закона за чужденците в Република България се изпраща чрез дирекция "К. отношения" в службите за административен контрол на чужденците в Република България , прието е заявлението, поискало е разрешение от Дирекция "К. отношения" въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност". Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в Инструкцията на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност" и това е ИНСТРУКЦИЯ № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи. В чл.1 от Инструкцията е очертан предметният обхват на Инструкцията-с нея се уреждат условията и редът за съгласуване на заявления за издаване на визи за краткосрочно пребиваване, приети в български задгранични представителства ,съгласуване на заявления за издаване на визи за краткосрочно пребиваване, приети в консулски служби на други държави – членки на Ш. пространство, съгласно списък с гражданства или категории граждани, представен от Република България пред Европейската комисия, информиране от другите държави – членки на Ш. пространство, за издадени от техните консулски служби визи за краткосрочно пребиваване съгласно списък с гражданства или категории граждани, представен от Република България пред Европейската комисия, съгласуване на приети заявления за издаване на визи за дългосрочно пребиваване (вид "Д") по [чл. 15, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България](#). В чл.2 от Инструкцията е посочено ,че дейностите по [чл. 1](#) имат за цел регулиране на миграционните процеси, противодействие на незаконната миграция в Република България и защита на националната сигурност и интересите на страната. В Глава втора са уредени компетентните органи, осъществяващи съгласувателната процедура. Министерството на външните работи чрез дирекция "К. отношения" (Д.) съгласува заявленията за издаване на визи по [чл. 1, т. 1](#), 2 и 4 с Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС), а по т. 4 – и с Дирекция "Миграция" на Министерството на вътрешните работи (ДМ – МВР).) Дирекция "Миграция" – МВР, съгласува с ДАНС изпратените заявления за издаване на визи по [чл. 1, т. 4](#) и предоставя на Д. в МВНР съвместно становище. Държавна агенция "Национална сигурност" съгласува изпратените заявления за издаване на визи по [чл. 1, т. 1](#) и 2 и предоставя на Д. в МВНР своето становище. Съгласуването по ал. 1 – 3 се осъществява по електронен път чрез Системата за визов контрол (С.). За целта Д. в МВНР предоставя достъп до С. на определените по реда на [чл. 4](#) служители от МВР и ДАНС.При невъзможност

съгласуването да се осъществи по електронен път то се осъществява на хартиен носител.

От събраните доказателства е видно, че преди да пристъпи към издаване на отказа, административният орган е взел становището както на ДА“НС- изразено положително становище - в случая на ТД“НС“- Б., така и на Сектор“ Миграция“ при ОД на МВР- Б., обсъдил го е и го мотивирал в отказа си .Наред с това, административният орган е взел решение по заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на граждани на трети страни извън срока- до 35 работни дни, считано от датата на подаване на заявлението, но дори и да бе взел решине извън този срок, то срокът е инструктивен, а не преклузивен и с изтичането му не се погасява правото на органа, да издаде съответния акт. В този смисъл, соченото от страна на оспорващия и на неговия процесуален представител допуснато съществено нарушение на административно- производствените правила и най- вече на неспазване на съгласувателната процедура не е налице. Въпрос на преценка на самия административен орган и дали ще възприеме изцяло посоченото в становището на ДА“НС“ или не, не може да бъде основание за незаконосъобразност на отказа, защото нито в АПК, нито в ЗЧРБ има изискване задължително административният орган да посочи в акта си и да възприеме дословно други мнения или становища на друг орган по повод издаване на акта. Изискването за мотивираност също не води до дословно преписване на дадени становища и мнения, а е достатъчно в акта да се съдържат мотиви защо и въз основа на какво органът приема , че следва да се откаже издаване на акта- в случая на виза тип Д. Неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия, че при издаване на отказа са нарушени разпоредбите на чл.16 и сл. от Инструкцията-ПРОЦЕДУРА ЗА СЪГЛАСУВАНЕ НА ЗАЯВЛЕНИЯ ЗА ИЗДАВАНЕ НА ВИЗИ ПО ЧЛ. 15, АЛ. 1 ОТ ЗАКОНА ЗА ЧУЖДЕНЦИТЕ В РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ в посока липса на съвместно становище на ДАНС и Дирекция “Миграция“. На първо място, вярно е, че съгласно чл.16 от Инструкцията, регистрираните в консулските служби на Република България заявления за издаване на визи по [чл. 1, т. 4](#) се изпращат чрез С. в Д.. Дирекция "К. отношения" в срок до три работни дни след получаване на заявленията за издаване на визи ги изпраща на ДМ – МВР, за съгласуване. Дирекция "Миграция" – МВР, в срок три работни дни изпраща до звената "Миграция" при ОДМВР/СДВР постъпилите заявления за издаване на визи по [чл. 1, т. 4](#) или от своя страна извършва необходимите проверки с оглед миграционния контрол, като писмено уведомява ДАНС с цел изготвяне на съвместно становище. Звената "Миграция" при ОДМВР/СДВР от своя страна предоставят постъпилите заявления за издаване на визи по [чл. 1, т. 4](#) на териториалните дирекции на ДАНС в срок до два работни дни. Дирекция "Миграция" – МВР, в срок до тридесет работни дни след постъпването на заявленията за издаване на визи по [чл. 1, т. 4](#) и след съгласуване с ДАНС предоставя съвместното становище на Д., а в в случаите по [чл. 30, ал. 4 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим](#), приета с [ПМС № 198 от 2011 г. \(ДВ, бр. 55 от 2011 г.\)](#), ДМ – МВР, предоставя съвместното становище на Д. не по-късно от един работен ден преди изтичане на срока за вземане на решение по заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване.[javascript:y1\(\)](#) Съгласно чл. 20 от Инструкцията Консулските длъжностни лица издават или отказват издаване на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Д. въз основа на съвместното становище на ДМ – МВР, и ДАНС. Граматическото тълкуване на разпоредбите относно съгласувателната процедура между МВНР, дирекция "Миграция" - МВР и ДАНС, указват на предоставяне на становище от страна на дирекция "Миграция" и ДАНС. Но също така

е вярно, че в хипотезата на издаване на визи след съгласувателна процедура се касае за акт, който не е задължителен за административния орган, водещ производството. Изискваното съгласуване е част от процедурата по издаване на виза и без изпълнението на тази процедурата ще е налице процесуално нарушение, но предоставените становища не са задължителни за административния орган. В случая е дадено Становище от Дирекция "Миграция" и от ДАНС, при което безспорно е изпълнена специалната съгласувателна процедура. Липсата на съвместно становище от Дирекция „Миграция“ и ДАНС по никакъв начин не може да доведе до извод, че е налице допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила, още повече, че от всяко от двете звена е предоставено такова становище. Нещо повече дори-съгласно чл. 10, ал.2 от Инструкцията, при наличие на отрицателно становище на ДАНС издаването на визата се отказва. Нормата е императивна и поставя консулското длъжностно лице в условията на обвързана компетентност. Но ако няма отрицателно становище, консулското длъжностно лице е свободно в преценката си да издаде виза, ако намери, че са налице другите необходими условия – чл. 10, ал.3 от Инструкцията, но е и свободно да откаже издаването на виза при липса на отрицателно становище. [javascript:z\(12125790,0,1750592\)](javascript:z(12125790,0,1750592)) При издаване на отказа са спазени и нормите на чл.34 от Наредбата, според която не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в [чл. 10](#) от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно [приложение № 7](#), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по [чл. 10, ал. 2](#) или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи. Предвид наличието на мотиви в акта по фактите, които да обосноват крайния извод, то не е допуснато и съществено процесуално нарушение - на принципите по [чл. 7, ал. 2](#) и [чл. 9, ал. 2 от АПК](#) за преценка на всички факти от значение за случая и служебното задължение на органа за събиране на доказателства, дори и да няма искане за това. Посочените принципи са въведени и като задължение по [чл. 35 и 36 АПК](#) в процедурата по издаването на акта, относими и към процесния отказ, доколкото в закон не е предвидено друго за процедурата по издаването на процесния отказ. Не налице допуснато нарушение на посочените разпоредби и не съставлява незаконосъобразност на акта по [чл. 146, т. 3 АПК](#).

При издаване на отказа са спазени материално правните разпоредби на ЗЧРБ и на Наредбата.

В конкретната хипотеза, ответникът по оспорването е аргументирал отказа си като е посочил, че заявителят не отговаря на изискването на чл.10,ал.1,т.24 и чл.24,ла.2 от ЗЧРБ, според която отказва се издаването на виза на чужденец-по т.24-са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешенния срок за пребиваване и за получаване на разрешение за продължително пребиваване лицата следва да имат осигурено жилище, задължителни здравни застраховки и осигуряване, достатъчни средства за издръжка, без да прибегват до системата за социално подпомагане, в размер не по-малък от

минималната месечна заплата, минималната стипендия или минималната пенсия съгласно законодателството на Република България за срока на пребиваване

От доказателствата по делото е установено, че целта на оспорващия да получи виза тип „Д“ е не да остане на територията на РБ, а да замине за Ч. ,където нейната дъщеря и по този начин да може да се вижда и среща с нея. Приложените доказателства в посока, че на оспорващия е предписана рехабилитация с лечебна кал в условията на морски климата и иглолистни гори/ които са представени едва в хода на съдебното производство, по никакъв начин не може да обуслови целта и престоя и в РБ и да бъде основание за предоставяне на виза. Наред с това, представените в хода на административното производство доказателства- първо Декларация на собственика на апартамент, находящ се в [населено място] с площ от 40 кв.метра и последвалия Договор за наем на същия апартамент от две лица/ едното от които оспорващият/ поставя въпросът как в това малко жилище ще живеят две лица, които не са семейство. Наред с това, едва в хода на съдебното производство оспорващият с цел оборване на извода на административния орган е посочил, че е Счетоводител и упражнява свободна професия, като има сигурни доходи извън получаваната пенсия, но това твърдение не е подкрепено с никакви доказателства и не може да бъде основание за предоставяне на виза. Безспорно доказано е , че са налице основания за съмнение в автентичността на приложените документи за издаване на виза, за истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намеренията и получаваната пенсия на лицето е под минималната установена в РБ/ като лицето получава 16954 рубли или 331,62 лева, а минималната пенсия в РБ към датата на подаване на заявлението и към датата на издаване на Отказа е в размер от 1 юли 2023 година в размер на основната пенсия за осигурителен стаж и възраст е 523,04 лева (увеличение с 12% спрямо размера ѝ до тази дата – 467,00 лева). Наред с това, обстоятелството ,че към заявлението си оспорващият е приложил банково извлечение от Т. банк, удостоверяващо, че към дата 07.06.2023 година притежава налични парични средства в размер на 3515 евро по никакъв начин не води до извод ,че тази сума е била налична както към момента на подаване на заявлението, така и към момента на издаване на Отказа, още повече, че наличността на сметката не представлява сигурни, предвидими и постоянни доходи. С оглед на това съвсем законосъобразно ответникът по оспорването е издал оспорения отказ за издаване на виза тип „Д“.

Неоснователен е доводът на оспорващия, че при издаване на Отказа е нарушено правото му на личен и семеен живот, прокламирано в чл.8 от ЕКЗПЧОС.

Правото на семеен живот, прогласено в редица национални и международни актове, директно приложимо по силата на [ЕКПЧОС](#), прогласено като основно право на личността в правото на ЕС, намиращо своето отражение и в [чл. 32](#) и [чл. 46 КРБ](#), може да се определи като фундаментално право на личността, поради което същото е по-висша нормативна сила от регламентираниите обществени отношения, засягащи правото на свободно влизане и пребиваване в РБ от граждани на трети държави членки.Това е и житейски и нормативно обосновано и продиктувано с необходимостта от зачитане правата на индивида, гарантиране пълноценното му съществуване и неговото лично щастие, за да бъде последният пълноценен чл. на обществото. В този контекст лицето следва да докаже, че споделя съвместен живот със съпруга си и да посочи как конкретно се проявява тази съвместност. А подобно твърдение може да бъде доказано по много начини и с много средства, които законът не ограничава по никакъв начин, именно отчитайки отделната индивидуалност.

В конкретния случай обаче не просто липсват доказателства за каквото и да е нарушение на правото на личен и семеен живот на оспорващия, което е заявено

едва след разпореждане на съдебния състав да се уточни в какво се изразява нарушаването на правото на личен и семеен живот и не е декларирано пред административния орган, въпреки, че във формуляра е посочила „сам кандидат“, а напротив- няма доказателства, че на територията на РБ оспорващият има членове на нейното семейство и неиздаването на виза води до нарушаване правото на личен и семеен живот. Напротив- самият оспорващ твърди, че получаването на виза в РБ ще и осигури право да пътува до Ч., за да се вижда с дъщеря и, която работи там като компютърен специалист.В РЕШЕНИЕ № 6313 ОТ 26.05.2021 Г. ПО АДМ. Д. № 3546/2021 Г., IV ОТД. НА ВАС е посочено, че съгласно [чл. 8, ал. § ЕКЗПЧОС](#) отказът за издаване на виза не представлява потенциално нарушение на основното право на семеен живот на жалбоподателя и следва да се има предвид, че правото на зачитане на семейния живот не гарантира по общ начин правото да се избира най-подходящото място, на което да се води семеен живот /Решение от 28 ноември 1996 г. по дело Ahmet срещу Н., § 71/. Правото на семеен живот, прогласено в редица национални и международни актове, директно приложими по силата на [ЕКПЧОС](#), прокламирано като основно право на личността в правото на ЕС, намира своето отражение и в разпоредбата на [чл. 32](#) и [чл. 46 КРБ](#).

Твърдението за нарушено право на семеен живот във връзка с [чл. 8 от КЗПЧОС](#) настоящият съдебен състав намира за неоснователно и породено само и единствено от възможността за обжалване на отказа още повече, че поддържането на семейната връзка изисква ежедневни, периодични грижи, съпричастност и лично отношение, каквито не се установяват за семейството на оспорващия.

Настоящият съдебен състав намира, че отказът съответства на целта на закона- да се отказва издаването на виза при наличието на визираните в правната норма на чл.34 от Наредбата, респективно на това на чл.10 от ЗЧРБ предпоставки.

В контекста на изложеното настоящият съдебен състав намира ,че издаденият отказ отговаря на условията за редовно действие на административните актове и предпоставя отхвърляне на предявеното срещу него оспорване.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е неоснователна и не следва да бъде уважена. Ответникът по оспорването не е заявил претенция за присъждане на разноски.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО на Т. В. П.-гражданин на Р. ФЕДЕРАЦИЯ срещу Отказ за издаване на виза вид „ Д“ от 14.08.2023 година, издаден от **КОНСУЛСКО ДЛЪЖНОСТНО ЛИЦЕ- ЗАВЕЖДАЩ КОНСУЛСКА СЛУЖБА В ПОСОЛСТВОТО НА РБ В М., Р. ФЕДЕРАЦИЯ.**

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ:

